

**การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก**

นรภัทร เหลี่ยมมงคล¹, ธนพล บัวยิ้ม¹, จิตารีย์ ธรรมโชติ¹, นิราภร เรืองศรี¹, วัชรพล บุตรเมือง^{1*}
และบุษบา หินเภาว¹

¹สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

* Watcharaphon12653@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก 2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการสักของนักศึกษาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ประชากรได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ จำนวน 274 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 162 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดย โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่ารอยสักคือคนมีศิลปะ ค่าเฉลี่ย 3.96 อยู่ในระดับมาก รองมาคนที่รอยสักมีพฤติกรรมดี ค่าเฉลี่ย 3.86 อยู่ในระดับมาก และคนที่รอยสักน่าคบหา ค่าเฉลี่ย 3.54 อยู่ในระดับมาก และปัจจัยที่มีผลต่อการสักเพื่อแสดงความเป็นอัตลักษณ์ของตนเองอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.30 รองลงมาสักเพราะชอบในงานศิลปะอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.20 และ สักเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.20

คำสำคัญ: ทัศนคติ นักศึกษา รอยสัก

A Study of Attitudes of Communication Arts Students Faculty of Management Sciences Phibunsongkhram Rajabhat University towards People with Tattoos

Noraphat Leammongkol¹ Thanapon Buayim¹ Thitaree Thammachot¹ Niraporn Ruangsri¹
Watcharaphon Butmuang^{1*} and Busaba Hintow¹

¹Communication Arts Faculty of Management Sciences Phibunsongkhram Rajabhat University

*chopper12663@gmail.com

Abstract

The purpose of this research is 1. to study the attitudes of Communication Arts students, Faculty of Management Sciences, Pibulsongkram Rajabhat University toward people with tattoos. 2. to study factors affecting tattooing of students in Communication Arts, Faculty of Management Sciences. Phibunsongkhram Rajabhat University The population is Communication Arts students, 274 people. The sample group are 162 people. Data were collected by using a questionnaire, data analysis by computer program to find percentage, mean and standard deviation The results showed that tattoos are artistic people with an average of 3.96 in a high level, followed by people with tattoos with good behavior with an average of 3.86 in a high level and people with tattoos that are likable with an average of 3.54 in a high level. The factors affecting tattooing to express one's own identity were at a high level with an average of 4.30 followed by tattoo because. Like in art at a high level with an average of 4.20 and tattoo as a reminder at a high level with an average of 4.20.

Keywords: Satisfaction, video clips, tamarind paste

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสัก คือการเขียนสีและลวดลายต่างๆ บนร่างกาย ซึ่ง รอยสัก อาจคงอยู่ชั่วคราวหรือถาวร การสักของแต่ละวัฒนธรรมมีความหมายเฉพาะตัวต่างกันไป เริ่มต้นจากที่กรีก การสักเป็นการทำสัญลักษณ์เฉพาะใบหน้าของทาส และอาชญากร ต่อมาการสักเริ่มแพร่หลายในทวีปยุโรป ต่อมาประมาณ ค.ศ. 787 การสักบนใบหน้าถือเป็นการลบหลู่ต่อพระผู้เป็นเจ้าในญี่ปุ่น การสักเรียกว่า Irezumi ซึ่งมีความหมายว่าการเติมหมึก คาดว่าเริ่มปรากฏในประมาณศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสตกาล ต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 8 การสักจะประทับตาคนกลุ่มต่างๆ เพื่อแบ่งแยกเช่น เพชฌฆาต สัปเหร่อ อาชญากร จนกระทั่งเริ่มมีการสักแบบ Horibari ที่มีลวดลายต่างๆทั่วร่างกาย และเริ่มแพร่หลายในปี ค.ศ. 1750 โดยนิยมมากในหมู่ Eta

ซึ่งเป็นกลุ่มคนฐานะชั้นต่ำที่สุดลดทอนต่าง ๆ มักเป็นจิตรกรรมที่มีชื่อเสียง ตลอดจนเทพเจ้า ตามความเชื่อทางศาสนา และนิทานพื้นบ้าน Nunchaya Mahakhan [1]

ในประเทศไทย การสักหรือสักเลขนั้นเป็นการทำเครื่องหมายที่ข้อมือ เพื่อแสดงการขึ้นทะเบียนเป็นไพร่หลวงที่มีสังกัดกรมกอง แต่ถูกยกเลิกไปในรัชสมัยรัชกาลที่ 4 ส่วนที่หน้าผาก หรือการสักท้องแขนใช้กับผู้ต้องโทษจำคุก แต่ยกเลิกในปี พ.ศ. 2475 รวมทั้งการสักยันต์เป็นเหมือนเครื่องรางของขลังตามความเชื่อ เป็นที่นิยมในหมู่คนสองกลุ่มคือ กลุ่มอันธพาล อาชญากร และพระภิกษุที่คิดจะปกป้องตนเองและผู้อื่นจากสิ่งชั่วร้ายโดยการสักยันต์ สักสืบทอดกันมาแต่โบราณ ในอดีตข้าราชการของไทยจะทำหน้าที่ข้อมือคนในบังคับซึ่งเป็นหน้าที่ของแผนกทะเบียนเป็นผู้บันทึก และรวบรวมสถิติชายเพื่อแสดงการขึ้นทะเบียนเป็นไพร่หลวงที่มีสังกัดกรมกอง แต่ถูกยกเลิกไปในรัชสมัยรัชกาลที่ 4 ส่วนการสักที่ หน้าผากหรือการสักที่ท้องแขนใช้กับผู้ต้องโทษจำคุก

แต่ยกเลิกในปี พ.ศ. 2475 แม้ว่าการสักยันต์ในประเทศไทยจะมีมาแต่โบราณ แต่ไม่มีหลักฐานยืนยันชัดเจนนัก จะมีก็ๆ แต่หลักฐานที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่อง “ขุนช้างขุนแผน” และวรรณกรรมอื่น ๆ โดยเชื่อมโยงกับ ความเชื่อทางไสยศาสตร์ ทำให้แคล้วคลาดต่ออันตรายต่าง ๆ เป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้จิตใจมีความ มั่นคง

การสักยันต์ลงบนผิวหนังเป็นความเชื่อที่มีมาแต่โบราณ เพราะสมัยก่อนนั้น นักรบผู้กล้านิยมสักยันต์ตามตัวเพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจยามออกศึก เพราะมีความเชื่อกันว่า จะพินแทงไม่เข้า อยู่ยงคงกระพัน จนมาถึงยุคปัจจุบันกลายเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของไทยไปแล้ว ทุกวันนี้ลายสักหรือสักยันต์ตามความเชื่ออย่างโบราณนั้นได้ แปรเปลี่ยนไปจากโบราณไปอย่างมาก ทั้งวิธีการสักและลวดลายภาพที่มีความวิจิตรบรรจงมากขึ้น

ในปัจจุบันยังมีกลุ่มวัยรุ่นหนุ่มสาวทั่วไปนิยมการสักรอยบนผิวหนังมากขึ้น โดยมีได้ คำนี้ถึงเรื่องราวความเป็นมาที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อที่เป็นพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ดังในอดีตที่กล่าวมา หากจะกล่าวถึงความสำคัญของการสักรอยบนผิวหนัง ทำให้ทราบว่ามีจุดประสงค์เพื่อแสดง เอกลักษณ์ของความเป็นส่วนตัว เป็นความต้องการเพื่อแสดงถึงความแปลกใหม่ การลอกเลียนแบบเพื่อความสวยงามในเชิงศิลปะบนเรือนร่าง ส่วนตำแหน่งในการสักลวดลายที่สามารถสังเกตได้ในกลุ่มวัยรุ่นและหนุ่มสาวทั่วไปคือ ผิวหนังบริเวณต่าง ๆ เช่น ข้อมือ ข้อเท้า ต้นแขน ท้องแขน ไหล่ หน้าอก สะดือ หน้าท้อง แผ่นหลัง สะโพก เป็นต้น

จากงานวิจัยของ Sulak Sriburi and Thaweewong Sriburi [2] พบว่าสถานภาพของผู้ที่ได้รับการสัก เป็นเพศชาย 118 คน คิดเป็นร้อยละ 98.33 และเป็นเพศหญิง เพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.67 ส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.00 รองลงมา คือช่วงอายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.00 จำนวนช่วงอายุที่มีการสักน้อยที่สุดคือระหว่าง 15-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.00

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการบางคนที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการสักมีความคิดเห็นว่าการสักคือคติ ความเชื่อของคนที่จะหาสิ่งผูกพันทางใจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคติความเชื่อของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันออกไป บางครั้งมีการดัดแปลงการลงสักยันต์บนผิวหนังมาเป็นการสวมใส่เสื้อยันต์แทน เพราะนอกจากจะไม่ทำให้เกิดความเจ็บปวดใด ๆ แล้ว ผู้ที่สวมใส่เสื้อยันต์ยังจะได้รับการคุ้มครองให้รอดพ้นจากภยันตรายต่าง ๆ เช่นเดียวกันกับการสักยันต์บนผิวหนัง จะต่างกันก็ตรงที่การลงลายสักบนร่างกายจะทำให้คุณภาพ ของความขลังและความศักดิ์สิทธิ์ของลายสักยันต์อยู่ติดตัวผู้ที่ได้รับการสักไปทุกหนแห่ง แต่การใส่ เสื้อยันต์ความขลังจะหมดไปเวลาถอดเสื้อยันต์ออก

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสักลายสักเพื่อโต้แย้งทัศนคติด้านลบที่มีต่อรอยสัก เพื่อสนับสนุนทัศนคติที่ดีในงานศิลปะรอยสักให้อยู่คู่กับคนไทยในยุคที่สังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลง

1.2 ปัญหาการวิจัย

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ ได้แก่ ความสวยงาม ค่านิยม ความเชื่อ
2. นักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มีทัศนคติที่ดีต่อการสักรัก

1.3 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตเวลา สิงหาคม 2565 - กุมภาพันธ์ 2566

ขอบเขตสถานที่ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ขอบเขตเนื้อหา จะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มีต่อบุคคลที่มีรอยสักและปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อส่งเสริมการยอมรับซึ่งกันและกันของผู้ที่มีทัศนคติที่แตกต่างกัน และผู้ต้องการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนผ่านรอยสัก
2. เพื่อสนับสนุนทัศนคติที่ดีในงานศิลปะรอยสักให้อยู่กับคนไทยในยุคที่สังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลง
3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับปรับเปลี่ยนมุมมองของคนที่มีรอยสักไม่มีผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันและการศึกษา

2. วิธีการดำเนินการวิจัย

2.1 ประชากร กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 - 4 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 274 คน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรนักศึกษานิติศาสตร์ชั้นปีที่ 1-4

ชั้นปี	จำนวน
1	97
2	64
3	55
4	62
รวม	274

กลุ่มตัวอย่างได้จากตาราง Krejcie & Morgan ที่ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% จำนวน 162 คน Theerawut Akakul [3]

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถาม มี4ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามโดยจะถามเกี่ยวกับเพศ อายุ การศึกษา รายได้

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการรับชมภาพยนตร์ เรื่องการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก

ตอนที่ 3 ข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก

ตอนที่ 4 ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเป็นข้อเสนอแนะ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่ามี 5 ระดับ โดยมีหลักเกณฑ์คิดคะแนนดังนี้

ระดับ	5	หมายถึง ความคิดเห็นระดับมากที่สุด
ระดับ	4	หมายถึง ความคิดเห็นระดับมาก
ระดับ	3	หมายถึง ความคิดเห็นระดับปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง ความคิดเห็นระดับน้อย
ระดับ	1	หมายถึง ความคิดเห็นระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนในการวิเคราะห์ตัวแปร

ระดับ	1.00 – 1.50	แปลความหมาย	น้อยที่สุด
ระดับ	1.50 – 2.50	แปลความหมาย	น้อย
ระดับ	2.50 – 3.50	แปลความหมาย	ปานกลาง
ระดับ	3.50 – 4.50	แปลความหมาย	มาก
ระดับ	4.50 – 5.00	แปลความหมาย	มากที่สุด

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีแจกแบบสอบถามให้ได้ 162 ตัวอย่าง เก็บข้อมูลสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นจากนั้นสุ่มโดยสะดวกสามารถกำหนดเป็นระดับชั้นตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ชั้นปี	จำนวน	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1	97	53
2	60	37
3	55	34
4	62	38
รวม	274	162

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์

2.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. สรุปผลการวิจัย

สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก

ผู้ตอบแบบสอบถามมี จำนวน 162 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 97 คน คิดเป็นร้อยละ 59.9 เพศหญิง 64 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุส่วนใหญ่มีอายุ 18-20 จำนวน 51คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 อายุ 21-23 จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 อายุ 24-26 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ชั้นปีที่1 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 ปี2 จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1 ปี3 จำนวน 49 คิดเป็นร้อยละ 30.2 ปี4 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ 0-9,000 บาท จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 มีรายได้ 9,000-18,000 บาท จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 และรายได้ 18,000 บาทขึ้นไป จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก

ทัศนคติของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก	ค่าเฉลี่ย	เบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. คุณคิดว่าคนที่มีรอยสักมีพฤติกรรมดี	3.86	0.79	มาก
2. คุณว่าคนที่มีรอยสักมีผลกระทบต่อหน้าที่การงาน	3.42	1.00	มาก
3. คุณมองคนมีรอยสักเป็นคนไม่ดี	2.70	1.18	ปานกลาง
4. การมีรอยสักทำให้อยู่คงกระพัน	2.51	1.34	ปานกลาง
5. คุณคิดว่าคนที่มีรอยสักน่าคบหา	3.54	0.86	มาก
6. คุณคิดว่าคนที่มีรอยสักมีผลกระทบต่อการเข้าสังคม	3.30	1.20	ปานกลาง
7. คุณคิดว่ารอยสักคือคนมีศิลปะ	3.96	0.88	มาก
8. รอยสักสามารถป้องกันภัยได้	2.22	1.35	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม	3.19	0.67	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสักภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แยกเป็นรายข้อพบว่า คุณคิดว่ารอยสักคือคนมีศิลปะ ค่าเฉลี่ย 3.96 อยู่ในระดับมาก รองมาคุณคิดว่าคนที่มีรอยสักมีพฤติกรรมดี ค่าเฉลี่ย 3.86 อยู่ในระดับมาก และคุณคิดว่าคนที่มีรอยสักน่าคบหา ค่าเฉลี่ย 3.54 อยู่ในระดับมาก

วัตถุประสงค์ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการสักของนักศึกษาสาขาวิชา นิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	ค่าเฉลี่ย	เบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. สักเพราะความโก้เก๋	3.70	0.66	ปานกลาง
2. สักเพราะแฟชั่น	3.96	0.66	มาก
3. สักเพราะความเชื่อ	3.23	0.95	ปานกลาง
4. สักเพราะเพื่อน	2.68	0.95	ปานกลาง
5. สักเพราะชอบในงานศิลปะ	4.20	0.69	มาก
6. สักเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ	4.20	0.70	มาก
7. สักเพื่อความเป็นพวกเดียวกัน	2.61	0.99	ปานกลาง
8. สักเพื่อปิดบังรอยแผลเป็น	3.48	0.64	ปานกลาง
9. สักเพื่อแสดงความเป็นอัตลักษณ์ของตัวเอง	4.30	0.64	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.60	0.37	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม คือ สักเพื่อแสดงความเป็นอัตลักษณ์ของตัวเองอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.30 รองลงมาสักเพราะชอบในงานศิลปะอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.20 และ สักเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.20

4. อภิปรายผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามมีทัศนคติของนักศึกษาสาขาวิชาานิเทศศาสตร์ ที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสักภาพรวม ปานกลาง แยกเป็นรายข้อพบว่า คุณคิดว่ารอยสักคือคนมีศิลปะ ค่าเฉลี่ย 3.96 อยู่ในระดับมาก รองมา คุณคิดว่าคนที่มีรอยสักมีพฤติกรรมดี ค่าเฉลี่ย 3.86 อยู่ในระดับมาก และคุณคิดว่าคนที่มียรอยสักน่าคบหา ค่าเฉลี่ย 3.54 อยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีผลต่อการสักรักของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม คือ สักเพื่อแสดงความเป็นอัตลักษณ์ของตัวเองอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.30 รองลงมาสักเพราะชอบในงานศิลปะอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.20 และ สักเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.20 สอดคล้องกับ Narathon Khongthong, Narathip Sittipomrattanamane, Natthaphon Lapworachai, Pawaret Chupai, Patchara Noomdee and Pitak Siriwong [4] ได้ทำวิจัยเรื่อง วัฒนธรรมการสัก การให้ความหมาย ประสบการณ์และแรงจูงใจในการสักของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี พบว่านักศึกษาสักลายเพื่อแสดงออกถึงตัวตน วัฒนธรรม และกลุ่มในสังคม และสอดคล้องกับ Sutida Sae-Ung [5] ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสื่อสารความหมายผ่านรอยสักของวัยรุ่นไทย พบว่า สังคมในปัจจุบันได้เปิดกว้างมากกว่าแต่ก่อน ทำให้มีกลุ่มคนใหม่ๆ ที่ยอมรับการสักเกิดขึ้น ผู้ที่มีรอยสักจึงมีพื้นที่ในสังคมมากขึ้น วัยรุ่นไทยในปัจจุบันจึงมีแรงจูงใจในการสักจากหลายแหล่ง ทั้งจากตนเอง เพื่อน คนในครอบครัว ดารา และนักร้อง ซึ่งความชื่นชอบในการสักเกิดจาก หลายสาเหตุ เช่น ความชื่นชอบส่วนตัว ความสวยงาม หรือความหมายของรอยสัก ในการสื่อถึงความเป็นตนเอง การเตือนใจตนเอง ความทรงจำ การให้รางวัลกับตนเอง การให้กำลังใจตนเอง และการ แสดงถึงความรัก โดยสามารถแสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ส่วนตัว และความแตกต่างจากบุคคลอื่นได้ และยังสอดคล้องกับ Sulak Sriburi and Thaweewong Sriburi [2] ได้ทำการวิจัยเรื่อง รอยสักกับสังคมไทย พบว่าเหตุที่ผู้สัก เพราะรอยสักสามารถสร้างอัตลักษณ์ของผู้คนในปัจจุบันสามารถสะท้อนให้เห็นถึงการสร้างอัต

ลักษณะที่พบบ่อย จากการทำการสักให้ปรากฏบนเรือนร่างของตน และยังสอดคล้องกับ Wanchai Suvarnabhumi, Suthep Boonson and Kasak Tekanmak [6] ได้ทำการศึกษาเรื่อง สาเหตุและผลกระทบทางสังคมที่เกิดจากการสักร่างกายของผู้ต้องขังเรือนจำกลางลพบุรี พบว่าสาเหตุของการสักร่างกายเกิดจาก 1) ความประทับใจที่ได้พบเห็นรูปรอยสักมีความ สวยดูแล้วสะดุดตา เป็นแฟชั่นอย่างหนึ่งในกลุ่มผู้ต้องขังจึงเลียนแบบอย่างกันเพื่อให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน ที่สักร่างกาย 2) อิทธิพลกลุ่มเพื่อนมีส่วนกระตุ้นปลุกเร้าให้เกิดการสักร่างกาย

5. ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาวิจัยต่อไปเรื่อง การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาสาขาอื่นๆ ในคณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามที่มีต่อบุคคลที่มีรอยสัก
2. ควรศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติของหน่วยงานที่มีต่อการรับสมัครงานของคนที่มีรอยสัก

6. เอกสารอ้างอิง (Reference)

- [1] Nunchaya Mahakhan. (1996). Education of the arts. Tattoo of Thailand and Japan. Research work Department of Languages East of the Faculty of Humanities and Social Sciences. Burapha University
- [2] Sulak Sriburi and Thaweewong Sriburi. (1987) Sak patterns found in the central region. of Thailand. Chulalongkorn University: Bangkok.
- [3] Theerawut Akakul. (2000). Research Methodology in Behavioral Sciences and Social Sciences. Ubon ratchathani: Ubonratchathani Rajabhat Institute. (In Thai)
- [4] Narathon Khongthong, Narathip Sittipornrattanamane, Natthaphon Lapworachai, Pawaret Chupai, Patchara Noomdee & Pitak Siriwong. (2021). Culture, Motivation, Experience, Tattoo of Student Silpakorn University Phetchaburi IT Campus. In Business conference 2021 The 8th Business transition to the new normal. pp. 1267-1280.
- [5] Sutida Sae Ung. (2015). Meaning communication through tattoos of Thai teenagers. Independent study (M.Ed.)--Strategic Communication Program. graduate school Bangkok University
- [6] Wanchai Suvarnabhumi, Suthep Boonson and Kasak Tekanmak. (2007). Causes and social impacts. Resulting from tattooing the bodies of inmates at Lop Buri Central Prison Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University under Royal Patronage 1(1), 157-167.